

ODPIS

Kancelaria Radców Prawnych

Kępiński, Jucewicz
spółka partnerska

Bydgoszcz dnia 13 stycznia 2014r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. J. Ch. Szucha 12
00-950 Warszawa

Skarżący: U sp. z o.o. z siedzibą w W
Adres: al.
W

Osoby uprawnione do reprezentacji:

J	N	Członek Zarządu
J	G	Członek Zarządu
	B S	Członek Zarządu
G	E	Członek Zarządu
C	B	Członek Zarządu
K	J	– Prokurent

przy czym do składania oświadczeń woli, dokonywania czynności prawnych i podpisywania dokumentów w imieniu spółki w przypadku jednoosobowego zarządu uprawniony jest jedyny członek zarządu. w przypadku zarządu wieloosobowego do składania oświadczeń woli, dokonywania czynności prawnych i podpisywania dokumentów w imieniu spółki uprawnieni są dwaj członkowie zarządu działający łącznie lub członek zarządu działający łącznie z prokurentem.

KRS

Pełnomocnik skarżącego - radca prawny Adam Jucewicz, wpisany na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Bydgoszczy pod numerem Bd –703

Adres pełnomocnika skarżącego do doręczeń:

Kancelaria Radców Prawnych Kępiński, Jucewicz sp.p.
ul. Leśna 10/1
85-676 Bydgoszcz

Orzeczenie naruszające konstytucyjne prawa i wolności strony skarżącej: Wyrok Sądu Apelacyjnego w W z dnia października 2013r. sygn.. akt doręczony stronie bez uzasadnienia w dniu 4 listopada 2013r w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika Sądu Rejonowego w K P D , jako tytuł wykonawczy

Uczestnicy postępowania:

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
Prokurator Generalny

Skarga konstytucyjna

Adres do doręczeń: ul. Leśna 10/1, 85-676 Bydgoszcz, Tel./Fax. +48 52 322 63 99

e-mail: kancelaria@kancelaria-skj.com.pl; <http://www.kancelaria-skj.com.pl>

NIP 554-23-17-285, REGON 092518521

Określenie przedmiotu skargi konstytucyjnej:

Na podstawie przepisu art. 79 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. nr 78 poz 483 ze zm. - dalej jako Konstytucja RP lub Konstytucja) oraz na podstawie przepisów art. 46 ust 1 , art. 47 i art. 48 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. nr 102 poz. 643 ze zm. - dalej jako ustawa o Trybunale Konstytucyjnym) działając w imieniu skarżącego – U _____ sp. z o.o. z siedzibą w W _____ , na podstawie załączonego pełnomocnictwa, wnoszę o stwierdzenie, że przepis art. 79 ust 1 pkt 3 lit b) ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn. Dz. U. 2006 r. Nr 90 poz. 631 ze zmianami -Dz.U.2006. nr 121 poz.843; Dz.U.2006. nr 21. poz.164; Dz.U.2006. nr 94. poz. 658; Dz.U.2007. nr 181 poz.1293; Dz.U.2007. nr 99 poz.662; Dz.U.2009. nr157 poz.1241; Dz.U.2010. nr152 poz.1016. dalej jako Pr. Aut.) w zakresie, w jakim nakłada obowiązek zapłaty trzykrotności stosownego wynagrodzenia na rzecz podmiotu uprawnionego z tytułu majątkowych praw autorskich

jest niezgodny z przepisami art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 oraz w zw. z art. 2 Konstytucji RP i w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

przez to, że nakłada niesprawiedliwy, nierówny i niewspółmierny do ewentualnego naruszenia obowiązek zapłaty odszkodowania.

Określenie podstaw skargi konstytucyjnej:

- 1) Zdaniem skarżącego orzeczenie – wyrok Sądu Apelacyjnego w W _____ z dnia _____ października 2013r. (sygn. akt _____) z powództwa S _____ przeciwko skarżącemu o zapłatę, naruszył prawa i wolności konstytucyjne skarżącego wynikające z powołanych wyżej przepisów Konstytucji RP.
- 2) Z wydaniem wskazanego wyżej orzeczenia, które spowodowało obowiązek zapłaty kwoty zł (_____) z odsetkami od _____ sierpnia 2011r. oraz kwoty zł (_____) z odsetkami _____ października 2011r. skarżący łączy naruszenie konstytucyjnego prawa do równej ochrony w zakresie własności i innych praw majątkowych (art. 64 ust 1 i 2 Konstytucji RP), w związku z naruszeniem prawa do równego traktowania (art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji RP) i prawa do bycia niedyskryminowanym (art. 32 ust 1 i 2 Konstytucji RP) oraz w związku z zasadą sprawiedliwości społecznej (art. 2

Konstytucji RP), a także w związku z naruszeniem prawa do ograniczonej ingerencji w prawa i wolności konstytucyjne tylko w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym (art. 31 ust 3 Konstytucji).

- 3) Sąd Apelacyjny w W w wyroku z dnia października 2013r. zastosował przepis art. 79 ust 1 pkt 3 lit b) Pr. Aut. zrelatywizowany do postaci następującej normy: uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej - w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Po dokonaniu subsumpcji Sąd Apelacyjny uznał, że uprawnionym jest S , osobą, która naruszyła – w sposób zawiniony autorskie prawa majątkowe – skarżący, zaś sumą pieniężną odpowiadającą trzykrotności stosownego wynagrodzenia po odjęciu zapłaconego dotychczas wynagrodzenia jest kwota obejmująca zł ( ) z odsetkami od sierpnia 2011r. oraz zł ( ) z odsetkami od października 2011r. Zastosowanie przez Sąd Apelacyjny w W przepisu art. 79 ust. 1 pkt 3 lit b) Pr. Aut. w opisaney wyżej postaci naruszyło przepisy art. 64 ust 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 oraz w zw. z art. 2 Konstytucji RP oraz w związku z art. 31 ust. 3, Konstytucji RP. Takie działanie Sądu Apelacyjnego w W spowodowało, że orzeczenie z dnia października 2013 r. wydane w sprawie: naruszyło prawa i wolności określone w Konstytucji RP, tj.:

- a) naruszyło prawo do równej ochrony w zakresie własności i innych praw majątkowych:
- a. poprzez zwiększenie uszczuplenia majątku skarżącego zobowiązanego do zapłaty wynagrodzenia w potrójnej wysokości, oraz
  - b. poprzez uprzywilejowanie szczególnej kategorii praw majątkowych tj. majątkowych praw autorskich, prowadząc tym samym do niesłusznego wzbogacenia podmiotu uprawnionego kosztem skarżącego,

- b) naruszyło prawo do równego traktowania sprowadzające się do konstatacji, że wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być potraktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 1994 r., sygn. K. 3/94, OTK w 1994 r., cz. II, s. 141 - 142), w ten sposób, że S _____ zostało potraktowane w sposób rażąco faworyzujący, gdyż przyznano mu uprawnienie do trzykrotności stosownego wynagrodzenia, na podstawie nieadekwatnego kryterium, jakim jest posiadanie majątkowych praw autorskich,
- c) naruszyło prawo do bycia niedyskryminowanym, w ten sposób, że skarżący jako podmiot, który w ocenie Sądu w sposób zawiniony naruszył majątkowe prawa autorskie, a jednocześnie jako podmiot wypełniający ustawowy obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych (art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji oraz stosowne przepisy prawa europejskiego), w związku z wypełnianiem tegoż obowiązku zobowiązana została do zapłaty odszkodowania niewspółmiernego, a nawet nie powiązanego w żaden sposób z ewentualną szkodą,
- d) naruszyło zasadę sprawiedliwości społecznej poprzez niesprawiedliwe zróżnicowanie podmiotów, którym przysługują roszczenia z tytułu naruszenia ich praw majątkowych, a co za tym idzie - nierówne obciążenie dłużników takich podmiotów. Nie istnieje bowiem taka cecha relewantna, która usprawiedliwiłaby uprzywilejowanie podmiotu posiadającego majątkowe prawa autorskie wobec innych uczestników obrotu gospodarczego,
- e) naruszyło zasadę proporcjonalności poprzez ograniczenie praw i wolności konstytucyjnych w postaci prawa do równej ochrony własności i innych praw majątkowych poprzez dobór środków i metod, które są nieadekwatne oraz zbyt uciążliwe do osiągnięcia zamierzonego celu, nie istnieje zaś interes podmiotów, którym przysługują majątkowe prawa autorskie ani też ważny interes publiczny uzasadniający konieczność zasądzenia trzykrotności stosownego wynagrodzenia.

4. Orzeczenie Sądu Apelacyjnego w W _____ z dnia _____ października 2013 r. _____ jest prawomocne i ostateczne i skarżącemu nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki

odwoławcze. Jak wynika z opinii Dyrektora Zespołu Wstępnej Kontroli Skarg Konstytucyjnych i Wniosków dr hab. Piotra Tulei (<http://www.trybunal.gov.pl/epublikacje/download/DopuszczalnoscZlozeniaSkargi.pdf>)

Postępowanie cywilne nie jest już postępowaniem trójinstancyjnym, a charakter skargi kasacyjnej stał się zbliżony do charakteru, jaki skarga ta ma w postępowaniu karnym. Skoro więc orzeczenie sądu drugiej instancji jest prawomocne, a skarga kasacyjna ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, należy przyjąć, że dla wyczerpania drogi prawnej w postępowaniu cywilnym wystarczające jest złożenie apelacji. Wynika to wprost z art. 398¹ k.p.c., który stanowi że skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego orzeczenia. Pośrednio za nadzwyczajnym charakterem skargi kasacyjnej przemawia też treść art. 398⁸ k.p.c.

5. Orzeczenie zostało doręczone skarżącemu bez uzasadnienia w dniu 4 listopada 2013r w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika Sądu Rejonowego w K P D , jako tytuł wykonawczy.
6. Skarżony przepis art. 79 ust 1 pkt 3 lit. b) Pr. Aut. w tej części normy, która obejmuje zawinione naruszenie majątkowych praw autorskich i sankcjonuje to obowiązkiem zapłaty trzykrotności stosownego wynagrodzenia był podstawą rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny w W . Wynika to z treści sentencji wyroku w związku z żądaniem powództwa. Zmieniając zaskarżony wyrok I instancji, zasądzając podwyższoną kwotę Sąd Apelacyjny w W zastosował powołany wyżej przepis, gdyż na tej normie opierał swoje żądanie powód i tylko ta norma prawna daje taką możliwość. Powód w sprawie dochodził trzykrotności wynagrodzenia i jako podstawę prawną wskazał zaskarżany przepis. Sąd uwzględnił w tej części powództwo. Skarżący złożył w terminie określonym w art. 328 § 1 k.p.c. wniosek o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. Mimo upływu 3 miesięcy od złożenia wniosku, do dnia dzisiejszego wyrok z uzasadnieniem nie został doręczony. Zgodnie z treścią przepisu art. 329 k.p.c. uzasadnienie wyroku winno zostać sporządzone w terminie 14 dni od daty złożenia wniosku.

UZASADNIENIE

W sprawie, która legła u podstaw wyroku Sądu Apelacyjnego w W stan faktyczny jest następujący.

Skarżący jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu ustawy Prawo telekomunikacyjne (ustawa prawo telekomunikacyjne z 16.07.2004, Dz. U. nr 171, poz. 1800 ze zmianami; dalej P.t.). Zgodnie z

przepisem art. 2 pkt 27 P.t przez pojęcie „przedsiębiorca telekomunikacyjny” rozumie się przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na **dostarczaniu sieci telekomunikacyjnych**, udogodnień towarzyszących lub **świadczeniu usług telekomunikacyjnych**, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do:

- a) świadczenia usług telekomunikacyjnych, zwany jest "dostawcą usług",
- b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących, zwany jest "operatorem" .

Definicje zawarte w Prawie telekomunikacyjnym podlegają konfrontacji z innymi definicjami legalnymi dotyczącymi istoty działalności operatora telewizji kablowej:

- a) rozprowadzanie (art. 4 pkt. 3 ustawy o radiofonii i telewizji z 29 grudnia 1992, tekst jednolity Dz. U. z 2004, nr 253, poz. 2531 ze zmianami) - rozprowadzaniem jest przejmowanie rozpowszechnionego programu w całości i bez zmian oraz równoczesne, wtórne jego rozpowszechnianie,
- b) reemisja (art. 6 pkt. 5 Pr. aut.) - reemitowaniem utworu jest jego rozpowszechnianie przez inny podmiot niż pierwotnie nadający, drogą przejmowania **w całości i bez zmian programu** organizacji radiowej lub telewizyjnej oraz **równoczesnego i integralnego przekazywania** tego programu do powszechnego odbioru.

Na operatora kablowego w okresie którego dotyczy sprawa był nałożony szczególny i specyficzny obowiązek określony w przepisie art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji . Jak podnosi się w komentarzu do tego przepisu (J. Sobczak, *Komentarz do ustawy o radiofonii i telewizji*, Warszawa 2001) nałożono na operatora sieci kablowej obowiązek wprowadzania programów do sieci kablowej w określonej kolejności i braku możliwości pominięcia jakiegokolwiek z ogólnokrajowych programów radiofonii lub telewizji publicznej oraz żadnego z rozpowszechnianych na danym terenie regionalnych programów publicznej radiofonii lub telewizji. Obecnie na skarżącego został nałożony obowiązek rozprowadzania programów „*Telewizja Polska I*”, „*Telewizja Polska II*” i jednego regionalnego programu telewizyjnego rozpowszechnianego przez Telewizję Polską S.A. oraz programów rozpowszechnianych w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz. U. Nr 153, poz. 903) na podstawie koncesji na rozpowszechnianie tych programów w sposób analogowy drogą rozsiewczą naziemną przez Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A., Telewizję Puls Sp. z o.o. Istnieją także stosowne przepisy prawa wspólnotowego regulujące zasadę „must carry” (obowiązek rozprowadzania). Zgodnie z przepisem art. 31 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej):

1. Państwa Członkowskie mogą nakładać mieszczący się w granicach rozsądku obowiązki upowszechniania „must carry” dla transmitowania określonych telewizyjnych i radiowych kanałów i usług nadawczych, na przedsiębiorstwa podlegające ich jurysdykcji, zapewniające sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania audycji radiowych i telewizyjnych wśród ogółu obywateli, w przypadku, gdy znacząca liczba użytkowników końcowych takich sieci wykorzystuje je jako swój główny sposób odbierania audycji radiowych i telewizyjnych. Taki obowiązek nakłada się jedynie w przypadkach koniecznych do zrealizowania jasno określonych celów związanych z interesem ogółu i ma on być proporcjonalny i przejrzysty.

*2. Ani ust. 1 niniejszego art. ani art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) **nie naruszają zdolności Państw Członkowskich do ustalania właściwego wynagrodzenia**, jeśli takie się określa, odnośnie środków podejmowanych, zgodnie z niniejszym artykułem, jednocześnie zapewniając, że w podobnych okolicznościach przedsiębiorstwa zapewniające sieci łączności elektronicznej są traktowane niedyskryminacyjnie.*

W Art. 31 dyrektywy o usłudze powszechnej nie ograniczono zdolności państwa członkowskiego do określenia ewentualnej rekompensaty skierowanej do operatorów sieci w zamian za nałożony na nich obowiązek rozprowadzania określonych programów. Znane są w krajach członkowskich UE przypadki rekompensowania operatorom kosztów realizowania obowiązków *must-carry* przez państwo, w postaci zwalniania ich z płacenia tantiem w zakresie praw autorskich. Takie rozwiązania stosowane są w Finlandii, Irlandii, Wielkiej Brytanii, Malcie, częściowo zaś w Austrii, na Węgrzech, Francji i Holandii (za Thomas Roukens, *What Are We Carrying Across the EU these Days [w:] To Have or Not to Have – Must Carry Rules*, Iris 2005 s. 16).

Mamy zatem do czynienia z **dwoma normatywnymi obowiązkami** nałożonymi na operatora kablowego – rozpowszechniania programów oraz zapłaty wynagrodzenia z tytułu wypełnienia tego obowiązku. Ten drugi normatywny obowiązek wynika z treści przepisu art. 21¹ ust.1. Pr. Aut., zgodnie z którym operatorom sieci kablowych wolno reemitować w sieciach kablowych utwory nadawane w programach organizacji radiowych i telewizyjnych wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Użycie zwrotów modalnych *wolno ... wyłącznie...* powoduje, że zawarcie umowy – w realiach tej sprawy z powodem- jest obowiązkiem ustawowym skarżącej.

Obok wymienionych dwóch normatywnych obowiązków związanych z reemisją programów telewizyjnych istnieje **trzeci** – obowiązek zapłaty na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. Na podstawie przepisu art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 o kinematografii (Dz. U. nr 132, poz.

1111 ze zmianami) operator telewizji kablowej dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5 % przychodu uzyskanego z tytułu przychodów pochodzących z opłat za dostęp do reemitowanych programów telewizyjnych oraz świadczenia usług reemisji. Na marginesie należy dodać, że tego rodzaju opłaty na rzecz kinematografii narodowych zostały uznane za niekonstytucyjne (Niemcy i Hiszpania - por. wyrok Tribunal Supremo z dnia 09.12.2009 rec. num. 104/2004). Z kolei zgodnie z treścią przepisu art. 8. ust 1 pkt 6 ustawy o kinematografii Instytut realizuje zadania z zakresu polityki państwa w dziedzinie kinematografii, w szczególności przez dofinansowywanie przedsięwzięć z **zakresu przygotowania projektów filmowych, produkcji filmów**, dystrybucji filmów i rozpowszechniania filmów, promocji polskiej twórczości filmowej i upowszechniania kultury filmowej, w tym produkcji filmów podejmowanych przez środowiska polonijne.

Nie ulega zatem wątpliwości, że operator kablowy w ramach polskiego systemu prawnego jest podmiotem współfinansującym proces twórczy filmu. Żeby przejść do dalszych wywodów dotyczących korelacji opłaty na rzecz PISF, współfinansowania produkcji filmowej a prawnoautorskim charakterem takich opłat należy skupić się na *ratio legis* niektórych autorskich i pokrewnych praw podmiotowych związanych z produkcją filmową. Prawa pokrewne przyznane producentowi wideogramu zostały mu przyznane ze względu na wkład ekonomiczny (nie twórczy) w powstanie pierwszego utrwalenia utworu audiowizualnego. Zakres prawa tego producenta nie wiąże się z aktem twórczym, kreatywnym lecz wyłączenie z kwestią wysiłku finansowego w powstanie pierwszej rejestracji. Podobnie rzecz się ma z producentem utworu audiowizualnego. Domniemanie nabycia majątkowych praw autorskich do utworu nie wiąże się z kreacją, lecz z odpłatną czynnością prawną (umową), na mocy której współtwórcy tworzą utwór audiowizualny, za wynagrodzeniem na rzecz tego, który finansuje przedsięwzięcie (producenta).

W tych dwóch wypadkach istnieje zatem zależność pomiędzy wkładem ekonomicznym a istnieniem praw podmiotowych związanych z utworem lub przedmiotem praw pokrewnych. Podobna zależność istnieje w sytuacji finansowania twórczości filmowej przez operatora kablowego. Istnieje jeszcze jeden argument przemawiający za przyjęciem tezy, że opłata na rzecz PISF, jest opłatą prawno-autorską. Badając kontekst semantyczny normy art. 19 ust. 5 ustawy o kinematografii dochodzi się do wniosku, że dyspozycja obowiązku powiązana jest z reemisją:

*operator .... dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5 % przychodu uzyskanego z tytułu przychodów pochodzących z opłat za dostęp do **reemitowanych** programów telewizyjnych oraz świadczenia usług **reemisji**.*

Ustawodawca powiązał zatem ten obowiązek nie ze statusem przedsiębiorcy (telekomunikacyjnego), nie z rodzajem prowadzonej działalności (usługi łączności elektronicznej), lecz z prawnoautorskim aspektem korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych. Reemisja jest bowiem polem eksploatacji

określonym w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, zdefiniowanym w celu określenia szczególnego zakresu wkraczania w monopol twórcy lub nadawcy (tj. podmiotu, któremu przysługują autorskie prawa majątkowe).

Dokonując podsumowania – polski operator kablowy musi ponosić opłaty związane z produkcją filmową („płacić **na** filmy”), musi reemitować tę produkcję, oraz ponosić obowiązek zapłaty wynagrodzenia z tytułu praw autorskich i pokrewnych („płacić **za** filmy”).

Podmiotem uprawnionym, który skorzystał z niekonstytucyjnego – zdaniem skarżącego – „dobrodziejstwa” - uprzywilejowania odszkodowaniem w wysokości trzykrotnego stosownego wynagrodzenia jest S – organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi producentów utworów audiowizualnych. Podmiot ten jest przedsiębiorcą. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r. (III SK 16/07) organizacje zbiorowego zarządzania świadczą swoje usługi na rzecz twórców i na rzecz użytkowników praw autorskich. Za usługi te pobierają wynagrodzenie w postaci części opłat uiszczanych przez użytkowników praw autorskich. Działalność organizacji ma charakter odpłatny oraz jest świadczona stale. Pozwala to przyjąć, iż organizacje zbiorowego zarządzania prowadzą działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy Prawo o działalności gospodarczej i jako takie mają status przedsiębiorców także w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W myśl decyzji Komisji Europejskiej z dnia 16.07.2008, dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 Traktatu WE oraz w art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/C2/38.698 – CISAC) organizacje zbiorowego zarządzania są przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu oraz art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG. Uczestniczą one w komercyjnym świadczeniu usług, a tym samym zajmują się prowadzeniem działalności gospodarczej. Przy wielu okazjach Trybunał Sprawiedliwości uznał, że organizacje zbiorowego zarządzania są przedsiębiorcami (Sprawa 22/79 Greenwich Film przeciwko SACEM Zb.O. [1979], s. 3275.; sprawa 127/73 BRT przeciwko SV SABAM i NV Fonior; Sprawa 395/87 Ministère Public przeciwko Jean-Louis Tournier, Zb.O. [1989], s. 2521, motyw 17). Także w polskiej doktrynie podkreśla się, że organizacje zbiorowego zarządzania mają status przedsiębiorcy (por. G. Materna, Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i ich członkowie w świetle definicji przedsiębiorcy z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego 2004 nr 4 s.23). S jako przedsiębiorca ma pozycję dominującą na rynku udzielania licencji na korzystanie z utworów audiowizualnych. S nie spotyka się z żadną konkurencją, bowiem nie można uzyskać stosownej licencji na reemisję utworów audiowizualnych od nikogo innego. Pełnomocnik poprzednika prawnego skarżącego zwracał się do zagranicznych organizacji zbiorowego zarządzania w celu uzyskania licencji na zasadzie wzajemnej reprezentacji, lecz te odmówiły wskazując, że tylko organizacje polskie są uprawnione do

udzielenia licencji na reemisję utworów audiowizualnych na terenie RP. Dnia 18 lipca 2008 r. Komisja Europejska wydała decyzję przeciwko CISAC i niektórym krajowym o.z.z., po przeprowadzeniu procedury w oparciu o art. 81 TWE [101 TFUE] (COMP/C2/38.698, CISAC, Dz. Urz. UE C 128 z 09.06.2007, s. 12.), w której zakazała stosowania praktyk ograniczających konkurencję poprzez wprowadzenia ograniczenia terytorialnego polegającej na tym, że żadna z organizacji nie udzielała licencji kontrahentowi poza swoim terytorium. Od powyższej decyzji odwołały się organizacje zbiorowego zarządzania.

Skarżący jest następcą prawnym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością A sp. z o.o. z siedzibą w W W dniu stycznia 2012 r. nastąpiło połączenie A Sp. z o.o. z siedzibą w W (A) z jej jedynym udziałowcem – U Sp. z o.o. z siedzibą w W , poprzez przeniesienie całego majątku A na U W związku z powyższym, na podstawie przepisów art. 494 ustawy z dnia 15 września 2000 r. kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2000, Nr 94, poz. 1037 z późn. zm.) z dniem połączenia skarżąca spółka wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki A Przejęcie przez skarżącą spółkę wszystkich praw i obowiązków A nastąpiło z mocy prawa, na podstawie wpisania połączenia przez Sąd do rejestru przedsiębiorców. Konsekwencją przedmiotowego połączenia było wstąpienie U w dotychczasowe prawa A , jako strony w prowadzonych postępowaniach sądowych.

dowód: odpis z KRS skarżącego

Skarżący jest a jego poprzednik prawny był przedsiębiorcą telekomunikacyjnym rozprawdzającym programy telewizyjne w sieciach kablowych.

dowód: odpis z KRS skarżącego

Skarżący (i jego poprzednik prawny) jako tzw. operator telewizji kablowej i S jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych. Od 2004r. strony łączyły umowy oraz porozumienia dotyczące udzielenia licencji. Dnia .10.2004r. S podpisało z Ogólnopolską Izbą Gospodarczą Komunikacji Kablowej tzw. Kontrakt Generalny. Kontrakt ów regulował zasady udzielenia licencji na utwory reemitowane w sieciach kablowych. Skarżący i jego poprzednik prawny przystąpili do tego kontraktu w 2004r.

dowód: kopia Kontraktu Generalnego

kopia przystąpienia U sp. z o.o. i A sp. z o.o.

Dnia stycznia 2009 r. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (PIKE)- następcą Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Komunikacji Kablowej wypowiedział Kontrakt Generalny.

dowód: kopia wypowiedzenia Kontraktu Generalnego

S jeszcze przed wygaśnięciem obowiązującego Kontraktu z dnia października 2004 r., przystąpiło do negocjacji z PIKE nowego Kontraktu Generalnego, który miałby obowiązywać od dnia maja 2009 r. na przyszłość. Strony nie mogły jednak osiągnąć porozumienia co do wysokości stawki wynagrodzenia w nowym Kontrakcie. PIKE proponowało stawkę % wpływów netto operatora natomiast S było gotowe zawrzeć umowę licencyjną ze stawką nie mniejszą niż % wpływów netto. Wobec przedłużających się negocjacji, których nie udało się zakończyć przed dniem maja 2009 r., tj. przed wygaśnięciem obowiązującego Kontraktu Generalnego z dnia października 2004 r., S i PIKE zdecydowały się na zawarcie Porozumienia Tymczasowego celem uregulowania Współpracy stron na czas prowadzonych negocjacji, który został ostatecznie wyznaczony na 3 miesiące. Niestety, pomimo wydłużenia okresu negocjacji stronom nie udało się osiągnąć porozumienia co do warunków nowego Kontraktu Generalnego. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej stała bowiem na stanowisku, że stawka wynagrodzenia dla powoda winna wynosić maksymalnie % wpływów netto operatora, natomiast S wyjaśniał, że uwzględnienie zakresu repertuaru, którego dotyczy ma Kontrakt musi skutkować określeniem wynagrodzenia na poziomie co najmniej % wpływów netto.

Skarżący (i jego poprzednik prawny) dnia .08 2009r. przedstawił powodowi umowę licencyjną za pośrednictwem Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej i rozpoczął płatności na poziomie % wpływów operatora.

dowód: kopia pisma PIKE z dnia .08.2009r. z ofertą umowy licencyjnej.

S odmówił podpisania umowy, lecz płatności przyjmował i wystawiał na tę okoliczność faktury. Płacona przez skarżącego stawka % wpływów operatora wynikała z orzeczenia Komisji Prawa Autorskiego z dnia maja 2009r., które zapadło w sprawie o zawarcie umowy z wniosku M przeciwko S, określając poziom wynagrodzenia umownego należnego S jako % wpływów netto operatora. S, by zmusić skarżącego jako kontrahenta do przyjęcia swoich warunków wytoczył powództwo o zapłatę trzykrotności stawki % wpływów netto operatora pomniejszoną o dotychczasowe wpłaty oraz o zakazanie reemisji. Powództwo obejmowało wynagrodzenie za okres od sierpnia 2009r. do marca 2011r. Przeciwko A sp. z o.o. żądanie zapłaty obejmowało kwotę zł zaś przeciwko U sp. z o.o. kwotę zł.

dowód: kopia pozwów S przeciwko A sp. z o.o. oraz U sp. z o.o.

uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w W z dnia listopada 2012

W związku z połączeniem spółek A sp. z o.o. i U sp. z o.o. i przejęciem praw i obowiązków A sp. z o.o. przez Skarżącego doszło do połączenia sądowych postępowań i wyrok będący podstawą skargi obejmuje roszczenia przeciwko U sp. z o.o. jak i A sp. z o.o.

Sąd I instancji uwzględnił tylko częściowo żądanie powództwa uznając, że stosowne wynagrodzenie to różnica pomiędzy stawką % wpływów a płaconą przez skarżącą stawką % wpływów operatora.

dowód: Wyrok Sądu Okręgowego w W z dnia listopada 2012

Sąd Apelacyjny w W, zastosowawszy zaskarżoną normę, wyrokiem z dnia października 2013r. zasądził odszkodowanie w wysokości żądanej w pozwach, a zatem w wysokości trzykrotności wynagrodzenia w wysokości % wpływów operatora z tytułu reemisji, pomniejszone o dotychczasowe wpłaty.

Na podstawie powyższego wyroku komornik przy Sądzie Rejonowym K przeprowadził postępowanie egzekucyjne w toku którego zasądzone należności w całości zostały przez skarżącego zaspokojone

dowód: Kopia zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika Sądu Rejonowego w K P D z dnia .11.2013

postanowienie o ukończeniu w.w. postępowania egzekucyjnego z uwagi na zapłatę przez dłużnika całości należności z dnia .11.2013r.

Uzasadnienie prawne skargi

Podstawową zasadą regulacji normatywnej jest ochrona wszystkich uczestników obrotu prawnego. System prawa nie jest systemem całkowicie autopoietycznym, nie mającym powiązań z innymi systemami normatywnymi. Nie stanowi on wartości samej w sobie, lecz jest instrumentem do osiągnięcia sprawiedliwości formalnej i materialnej. Regulacja prawnoautorska powinna służyć ochronie wszystkich uczestników obrotu prawnego – zarówno twórców jak i korzystających z utworów i przedmiotów praw pokrewnych. Nie do przyjęcia jest sytuacja, w której regulacja prawna ma służyć interesom tylko jednej grupy. Jest to przykład instrumentalnego traktowania prawa, lecz nie w zakresie stanu sprawiedliwości formalnej lub materialnej, lecz wyłącznie jako *instrumentum* ochrony partykularnych interesów. Takie traktowanie prawa jest głęboko sprzeczne z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawa.

Przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit b) Pr. Aut. w sposób sprzeczny z Konstytucją faworyzuje jedną grupę podmiotów kosztem drugiej.

Treść przepisu art. 79 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych ma następujące brzmienie :

Art. 79. 1. *Uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa:*

- 1) *zaniechania naruszenia;*
- 2) *usunięcia skutków naruszenia;*
- 3) *naprawienia wyrządzonej szkody:*
  - a) *na zasadach ogólnych albo*

- b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu;
- 4) wydania uzyskanych korzyści.
2. Niezależnie od roszczeń, określonych w ust. 1, uprawniony może się domagać:
- 1) jednokrotnego albo wielokrotnego ogłoszenia w prasie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie lub podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia sądu wydanego w rozpatrywanej sprawie, w sposób i w zakresie określonym przez sąd;
  - 2) zapłaty przez osobę, która naruszyła autorskie prawa majątkowe, odpowiedniej sumy pieniężnej, nie niższej niż dwukrotna wysokość uprawdopodobnionych korzyści odniesionych przez sprawcę dokonanego naruszenia, na rzecz Funduszu, o którym mowa w art. 111, gdy naruszenie jest zawinione i zostało dokonane w ramach działalności gospodarczej wykonywanej w cudzym albo we własnym imieniu, choćby na cudzy rachunek.

Na mocy tego przepisu ten, który naruszyłby prawa autorskie zobowiązany jest do:

- zaspokojenia **czterech** autonomicznych roszczeń określonych w ust. 1,
- ogłoszenia w prasie lub podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia sądu wydanego w rozpatrywanej sprawie, w sposób i w zakresie określonym przez sąd (art. 79 ust. 2 pkt 1),
- zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie niższej niż dwukrotna wysokość uprawdopodobnionych korzyści odniesionych przez sprawcę z dokonanego naruszenia, na rzecz Funduszu, o którym mowa w art. 111,

Obowiązek zapłaty trzykrotności wynagrodzenia – również w kontekście dodatkowych obciążeń wynikających z przepisu art. 79 Pr. Aut. jest niezgodny – w ocenie skarżącego - z następującymi prawami i wolnościami konstytucyjnymi.

a) naruszenie konstytucyjnego prawa do równej ochrony w zakresie własności i innych praw majątkowych (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP)

Zgodnie z treścią przepisu art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia, zaś w myśl ustępu 2 tegoż artykułu własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r. (sprawa SK 5/2009) stwierdził, że „wielokrotnie podkreślał znaczenie gwarancji zawartych w art. 64 ust. 2 Konstytucji. Ochronie konstytucyjnej na tej podstawie są poddane zarówno prawo własności w rozumieniu prawa cywilnego jak i inne prawa majątkowe. Trybunał Konstytucyjny zwracał uwagę, że przywołany przepis dopełnia regulację zawartą w przepisach art. 21 ust. 1 oraz w art. 64 ust. 1 Konstytucji, nawiązując jednocześnie - w perspektywie konstytucyjnej regulacji ochrony własności - do ogólnej normy art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji statuującej zasadę równości. Istotą regulacji z art. 64 ust. 2 Konstytucji jest podkreślenie, że ochrona własności i innych praw majątkowych nie może być różnicowana z uwagi na charakter podmiotu danego prawa (zob. wyroki TK z 25 lutego 1999 r. K. 23/98 OTK ZU 1999/2 poz. 25 oraz z 28 października 2003 r. P. 3/2003 OTK ZU 2003/8A poz. 82). Przepis art. 64 ust. 2 Konstytucji

nie tylko nawiązuje do zasady równości, lecz także daje wyraz ogólnemu stwierdzeniu, że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej (por. wyroki z: 13 kwietnia 1999 r. K. 36/98 OTK ZU 1999/3 poz. 40; 2 czerwca 1999 r. K. 34/98 OTK ZU 1999/5 poz. 94 oraz 14 marca 2006 r. SK 4/2005 OTK ZU 2006/3A poz. 29). W wyroku z 12 grudnia 2005 r. SK 20/2004 (OTK ZU 2005/11A poz. 133), Trybunał stwierdził, że:

„Ochrona prawa majątkowego, o której mowa w art. 64 ust. 2 Konstytucji, nie oznacza gwarancji określonej treści prawa majątkowego. W orzecznictwie Trybunału prezentowany jest pogląd, że na gruncie art. 64 ust. 2 Konstytucji można wskazać dwa aspekty ochrony konstytucyjnej praw majątkowych z punktu widzenia podmiotowego:

- po pierwsze, ochroną taką objęty jest każdy, komu przysługuje prawo majątkowe, bez względu na posiadane cechy osobowe czy inne szczególne przymioty;*
- po drugie, ochrona praw podmiotowych musi być równa dla wszystkich tych podmiotów. Oznacza to, że ustawodawca, tworząc określone prawa majątkowe i mając szeroką swobodę w kreowaniu ich treści, musi liczyć się z koniecznością respektowania zasad wskazanych w art. 64 Konstytucji”*

(wyrok z 12 grudnia 2005 r. SK 20/2004 OTK ZU 2005/11A poz. 133).”

Oznacza to zatem, że ustawodawca kreując podstawę roszczeń posiadacza majątkowych praw autorskich, musiał liczyć się z koniecznością respektowania zasady równej ochrony prawnej.

Skarżąca upatruje naruszenia równej ochrony praw majątkowych w tym, że posiadacz majątkowych praw autorskich uprawniony jest do czterech autonomicznych roszczeń związanych z naruszeniem tego prawa, w tym przede wszystkim do uzyskania sumy pieniężnej obejmującej stosowne wynagrodzenie oraz **dodatkowego wzbogacenia** w wysokości podwójnego wynagrodzenia niezależnie od wykazania poniesionej szkody, a jednocześnie – jak niżej wywodzi skarżący - żaden inny podmiot posiadający prawa majątkowe nie korzysta z tego rodzaju uprzywilejowania i nie istnieją przesłanki do konstytucyjnego uzasadnienia tego rodzaju nierówności.

Dokonując porównania uprawnienia właściciela rzeczy oraz „właściciela” majątkowych praw autorskich, dochodzi się do następujących wniosków.

Porównanie winno dotyczyć posiadania w złej wierze, jako odpowiadające zawinionemu naruszeniu praw autorskich. Posiadacz w złej wierze jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył, obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego.

Przepis nie statuuje możliwości dochodzenia ani tym bardziej automatyzmu zasądzenia odszkodowania w wysokości trzykrotności wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy.

Sytuację można także porównać do bezumownego korzystania z lokalu mieszkalnego. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego przewiduje, że osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie odpowiadające wysokości czynszu, zaś w wypadku jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego. I tutaj prawo nie przewiduje możliwości dochodzenia odszkodowania w wysokości trzykrotności czynszu najmu, ani tym bardziej automatyzmu zasądzenia takiej kwoty. Ponadto trzeba pamiętać, że przedmiot ochrony majątkowych praw autorskich jest niematerialny i do jego naruszenia może dojść przez nieograniczoną liczbę osób, co powoduje kolejne multiplikowanie się odszkodowania, zaś rzecz – jako byt materialny- jest tylko jedna, więc i wynagrodzenie / odszkodowanie może być tylko jedno.

Wątpliwość budzi także – zdaniem skarżącego- automatyzm wielokrotności stosownego wynagrodzenia. W kontynentalnym systemie prawa cywilnego odszkodowanie może być limitowane w zależności od wielu okoliczności. W przepisie art. 440 k.c. znalazła ogólna zasada miarkowania odszkodowania ze względu na stan majątkowy poszkodowanego lub osoby odpowiedzialnej za szkodę w związku z zasadami współżycia społecznego. Dodatkowo ustawodawca wprowadza ustawowe limity odszkodowania np.

- 1) uregulowania występujące w art. 788 § 1, art. 801 § 1, art. 855 § 4 k.c.;
- 2) art. 166 § 3 Kodeksu Morskiego;
- 3) art. 80 ust 1 , art. 63 ust. 4 i art. 84 Prawa Przewozowego;
- 4) art. 22 Konwencji montrealskiej z 28.5.1999 r.;
- 5) odpowiedzialność pilota na podstawie art. 225 § 2 Kodeksu Morskiego;
- 6) art. 99 § 2 Kodeksu Pracy;

Automatyzm odszkodowania przejawiający się w braku możliwości zasądzenia np. 2,5 krotności stosowanego wynagrodzenia, godzi także w sądowy wymiar sprawiedliwości, gdyż sąd orzekający nie ma możliwości rzeczywistego, merytorycznego orzeczenia o stosownym do okoliczności odszkodowaniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, własność i inne prawa majątkowe podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Formuła zastosowana w przepisie art. 64 Konstytucji poprzez wymienienie prawa własności i **innego prawa majątkowego** ma zapewnić możliwość zastosowania wszelkich konstytucyjnych procedur mogących służyć ochronie praw obywatelskich, a zwłaszcza poprzez skargę konstytucyjną. Zatem wymienienie w art. 64 Konstytucji RP innych praw

majątkowych miało na celu umożliwienie także ochrony innych niż własność praw majątkowych. W niniejszej sprawie przedmiotem egzekucji prowadzonej na podstawie orzeczenia Sądu Apelacyjnego w W z dnia października 2013r. były środki pieniężne zgromadzone przez skarżącego na rachunku bankowym. Ze środków tych została wyegzekwowana całość należności. W związku z tym, że środki zgromadzone na rachunku bankowym stanowią własność banku, a posiadacz rachunku bankowego posiada prawo majątkowe w postaci roszczenia o ich zwrot (wierzytelność), uszczuplenie majątkowe dotyczyło

- pozbawienia skarżącego owego innego prawa majątkowego poprzez przeprowadzenie **zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego,**
- pozbawienia skarżącego prawa majątkowego obejmującego własność środków pieniężnych poprzez wyegzekwowanie tychże środków z zajętego rachunku bankowego.

b) naruszenie prawa do równego traktowania

Skarżącemu znane jest stanowisko Trybunału, iż podstawą skargi konstytucyjnej nie może być naruszenie samej zasady równości, lecz naruszenie tej zasady w związku z prawami lub wolnościami konstytucyjnymi, więc również dlatego skarżący łączy naruszenie prawa do równego traktowania z naruszeniem prawa do równej ochrony własności i innych praw majątkowych.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP „Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.”. Ust. 2 tego artykułu stanowi, iż „Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.”

W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego różnicowanie sytuacji podmiotów podobnych jest dopuszczalne, jeżeli zostały dochowane trzy wymogi. Po pierwsze, wprowadzone przez prawodawcę kryteria różnicowania muszą być racjonalnie uzasadnione. Muszą one mieć związek z celem i treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma. Po drugie, waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie podmiotów podobnych, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnego traktowania podmiotów podobnych. Po trzecie, różnicowanie podmiotów podobnych musi znajdować podstawę w wartościach, zasadach lub normach konstytucyjnych (zob. wyrok TK z 14 kwietnia 2003 r., sygn. K 34/02, OTK ZU nr 4/A/2003, poz. 30). Ponadto Trybunał Konstytucyjny, interpretując art. 32 ustawy zasadniczej, zwracał uwagę, że "żadne kryterium nie może stanowić podstawy dla różnicowań niesprawiedliwych, dyskryminujących określone podmioty" (wyrok z 23 października 2001 r., sygn. K 22/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 215, s. 1080).

Na tle badania konstytucyjności przepisu art. 79 ust 1 pkt 3 lit b) pr. aut. w kontekście prawa do równego traktowania wyłania się następujące pytanie:

- czy podmiot uprawniony, o którym mowa w hipotezie skarżonej normy – twórca lub nabywca majątkowych praw autorskich lub – jak w tej konkretnej sprawie - organizacja zbiorowego zarządzania, w zbiorze innych podmiotów wyposażonych w roszczenie majątkowe jest traktowany przez prawo w równy sposób ?

Odpowiedź jest negatywna. Żaden inny podmiot w zbiorze podmiotów uprawnionych nie jest „obdarowany” w podobny sposób. W żadnym przypadku przewidzianym przez polskie ustawodawstwo podmiot, wobec którego dopuszczono się naruszenia jego praw majątkowych uprawniony jest do uzyskania trzykrotności stosownego wynagrodzenia. Należy dodatkowo podkreślić, że przepis art. 79 pr. aut. – o czym była mowa wyżej- wyposaża posiadacza majątkowych praw autorskich w **cztery** autonomiczne roszczenia określone w ustępie 1. Właściciel rzeczy – a zatem podmiot posiadający prawo własności - nie ma nawet cienia analogicznych uprawnień w porównaniu z podmiotem uprawnionym, o którym mowa w skarżonej normie.

Negatywna odpowiedź na postawione wyżej pytanie implikuje kolejne trzy pytania:

- **czy wprowadzone przez prawodawcę kryteria różnicowania są racjonalnie uzasadnione i czy mają związek z celem i treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma ?**

Kryterium różnicowania, to przymiot posiadania majątkowych praw autorskich. Nabycie tych praw może być konstytutywne lub translatywne – uprawnionym jest bowiem zarówno twórca (nabycie konstytutywne) jak i podmiot na którego przeszły te prawa w drodze np. zbycia na podstawie umowy o przeniesienie majątkowych praw autorskich (nabycie translatywne). W ocenie skarżącej różnicowanie majątkowych praw autorskich nie jest racjonalne. Prawo własności rzeczy (szczególnie chronione konstytucyjnie) nie jest w niczym gorsze niż majątkowe prawa autorskie. Nie istnieje takie kryterium, które uzasadniałoby tak drastycznie różne traktowanie. Cel i treść przepisów prawa autorskiego – w kontekście innych praw majątkowych – także nie pozwala na przyjęcie za uzasadnione takiego różnicowania.

- **czy waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie podmiotów podobnych, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnego traktowania podmiotów podobnych ?** Interes posiadacza majątkowych praw autorskich nie waży więcej niż interes innych podmiotów posiadających inne prawa majątkowe. Należy pamiętać, że istniejące obok trzykrotności wynagrodzenia, cztery autonomiczne roszczenia (w tym dwukrotność wynagrodzenia) zdecydowanie przeważają szalę tych interesów. Interes ten **nie jest również interesem publicznym**. Jak słusznie podkreśla Trybunał Konstytucyjny interes publiczny należy rozpatrywać w świetle innych

wartości konstytucyjnych, a w szczególności bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej oraz wolności i praw innych osób. Te bowiem wartości dookreślają ogólniejsze pojęcie interesu publicznego (por. orz. TK z 17 grudnia 2003 SK 15/02 OTK-A 2003/9/103). Odwołanie się do kategorii interesu publicznego nie oznacza pozostawienia ustawodawcy swobody w określaniu rodzaju chronionego interesu. Przy ustaleniu jego zawartości muszą być brane pod uwagę inne regulacje konstytucyjne, a także hierarchia wartości wynikająca z koncepcji demokratycznego państwa prawnego. (por. np. wyrok TK z 10 października 2001 r., sygn. K 28/01, OTK ZU Nr. 7/2001, poz. 212). Chroniony przez ustawę interes posiadaczy majątkowych praw autorskich jest interesem wąskiej grupy.

- czy różnicowanie podmiotów podobnych znajduje podstawę w wartościach, zasadach lub normach konstytucyjnych ? I na to pytanie musi wyłonić się odpowiedź negatywna. Różnicowanie posiadaczy majątkowych praw autorskich od innych podmiotów nie znajduje podstawy w wartościach, zasadach lub normach konstytucyjnych, gdyż żadna z nich nie pozwala na lepsze traktowanie np. nabywcy majątkowych praw autorskich do strony internetowej od nabywcy odrębnej własności lokalu. Ustawodawca konstytucyjny stanowi co prawda, iż Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju (art. 6 ust. 1 Konstytucji RP) oraz zapewnia każdemu wolność twórczości artystycznej, a także wolność korzystania z dóbr kultury (art. 73 Konstytucji RP), jednakże są to zupełnie inne dobra, niż prawa posiadacza majątkowych praw autorskich i zupełnie nie daje to podstawy dla prawodawcy do tworzenia tak nierównego uprzywilejowania uprawnionych z tytułu autorskich praw majątkowych, które obecnie wypływa z przepisów art. 79 Pr. Aut.

c) prawo do bycia niedyskryminowanym

„Odszkodowanie” dla podmiotu uprawnionego jako swoista kara cywilna.

Treść przepisu art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) Pr. Aut. była przedmiotem krytyki Rzecznika Praw Obywatelskich. Pismem z dnia 3 kwietnia 2012r. (pismo RPO-700485-IV-11/ST) Rzecznik zwrócił się do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego o zajęcie stanowiska w sprawie i ewentualne podjęcie działań w celu zmiany krytykowanego stanu prawnego. Rzecznik zwrócił uwagę, że „naprawienie wyrządzonej szkody”, o którym mowa w skarżonym przepisie przybrało postać swoistej kary cywilnej.

dowód: kopia pisma Rzecznika Praw Obywatelskich do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 3 kwietnia 2012r. (pismo RPO-700485-IV-11/ST)

W polskim systemie prawa cywilnego obowiązuje zasada tzw. pełnego odszkodowania, którą można sformułować w ten sposób, że odszkodowanie wiąże się z naprawieniem szkody obejmującej rzeczywistą stratę i utracone korzyści. Z zasady tej płyną dla uprawnionego korzyści ale i ograniczenia. Poszkodowany – co do zasady - może się domagać pełnego odszkodowania bez względu na stopień winy i inne towarzyszące okoliczności. Ograniczeniem wynikającym z tej zasady jest jednak to, że poszkodowany nie uzyska więcej niż wynagrodzenie poniesionej szkody, chociażby czyn sprawcy stanowił przestępstwo karne lub natężenie winy było oczywiste (por. *A. Szpunar*, Odszkodowanie za szkodę majątkową. Szkoła na mieniu i osobie. Bydgoszcz 1998 s. 52 i 53). Podkreślenia wymaga, że ustawodawca przewidział wyłącznie ograniczenia zasady pełnej odpowiedzialności - **poza oczywiście skarżonym przepisem**.

Dodatkowo o oderwaniu się sankcji z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit b) pr. aut. od naprawienia szkody świadczy orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2011 r. (sygn. akt IV CSK 133/2011), zgodnie z którym przewidziane w skarżonym przepisie odszkodowanie z tytułu zawinionego naruszenia autorskich praw majątkowych nie zależy od wykazania wysokości poniesionego uszczerbku.

Jak zauważył Rzecznik Praw Obywatelskich rozwiązanie przyjęte przez polskiego ustawodawcę budzi wątpliwości na tle Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej. Także bowiem treść tej dyrektywy wskazuje, że odszkodowanie powinno odpowiadać **rzeczywistemu uszczerbkowi** jaki poniósł podmiot uprawniony.

Zdaniem skarżącej takie ukształtowanie zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej stanowi przejaw dyskryminacji. Żaden inny podmiot ponoszący odpowiedzialność cywilną z tytułu wyrządzonej szkody nie jest obciążony takim ciężarem.

Dodatkowym argumentem przemawiającym za rażąco dyskryminacją w kontekście skarżącego jest fakt, że do naruszenia majątkowych praw autorskich doszło w wyniku wypełnienia ustawowego obowiązku rozprowadzania programów telewizyjnych, mimo, że jak wyżej wspomniano operator kablowy w innych krajach europejskich zwalniany jest z obowiązku uiszczania tantiem prawno-autorskich.

W najnowszym postanowieniu z dnia 11 października 2013 r. (I CSK 697/212) Sąd Najwyższy podkreślił, że regulacja art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. jest krytycznie oceniana zarówno w piśmiennictwie, jak i w orzecznictwie. Wywołuje ono „zastrzeżenia nie tylko z punktu widzenia przyjętych w prawie polskim zasad dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej: kompensacyjnego i restytucyjnego jej charakteru, ale z i z punktu widzenia rozwiązań zawartych w powołanej wyżej dyrektywie nr 2004/48/WE”.

W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. dostrzega się elementy „kary cywilnej” („prywatnej”), które wykracza poza kompensacyjną funkcję odpowiedzialności prywatnej. Powoduje to, że powyższy przepis narusza wynikająca z art. 31 ust. 3 z związku z art. 2 Konstytucji zasadę proporcjonalności. Wyznacza ona ustawodawcy nieprzekraczalne granice ingerencji w konstytucyjnie chronione prawa i wolności (por. w szczególności wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 stycznia 1999 r., P 2/98).

Jak podkreślił Sąd Najwyższy zasada proporcjonalności mieści w sobie, w powiązaniu z art. 31 ust. 2 Konstytucji, także dyrektywę, w myśl której żaden przepis prawa prywatnego nie może być ukształtowany przez ustawodawcę „w sposób arbitralnie preferujący prawa i wolności pewnej kategorii osób w stosunku do praw i wolności innej kategorii podmiotów” bez narażenia się na zarzut niekonstytucyjności. W wyroku z dnia 27 maja 2002 r., K 20/01, Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że zasada proporcjonalności odnosi się do „ogółu sytuacji, w których państwo za pomocą stanowionego przez siebie prawa oddziałuje na pozycję osoby pozostającej pod jego władzą”.

Sąd Najwyższy przyjął zatem, że „nadanie odpowiedzialności odszkodowawczej przede wszystkim funkcji kompensacyjnej i ograniczenie wysokości odszkodowania do rozmiaru szkody niewątpliwie harmonizuje z zasadą proporcjonalności”. Od powyższej zasady mogą istnieć uzasadnione wyjątki, ale mogą one być związane jedynie z **ważącym interesy obu stron** ryczałtowym określeniem świadczenia odszkodowawczego, uzasadnionym potrzebą usprawnienia obrotu prawnego, albo służące w pewnych wyjątkowych przypadkach dodatkowemu sankcjonowaniu sprawcy w interesie ładu prawnego w określonej dziedzinie stosunków przez obciążenie sprawcy, niezależnie od świadczenia stanowiącego naprawienie uszczerbku majątkowego poszkodowanego, obowiązkiem zapłaty oznaczonej kwoty **na rzecz określonego celu społecznego**. Art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. nie ma na celu ułatwienia określenia wysokości odszkodowania, nie przewiduje też obowiązku zapłaty oznaczonej kwoty na określony cel społeczny. **Przepis ten wprowadza karę cywilną.**

Widać to doskonale w realiach sprawy niniejszej. Przedsiębiorca płacił wynagrodzenie za korzystanie z praw autorskich w wysokości   proc. przychodów. Sąd Apelacyjny uznał, że odpowiednie byłoby wynagrodzenie w wysokości   proc. przychodów. Oznacza to, że nie było jakichkolwiek problemów z ustaleniem wysokości szkody, bo zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego wynosiła ona **0,6 proc.** przychodów pozwanego (różnica między wynagrodzeniem płaconym przez pozwanego a wysokością wynagrodzenia przyjętą przez Sąd Apelacyjny). Jednak na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. od pozwanego zasądzona została kara cywilna w wysokości   (3 x   ) **proc.** przychodów, pomniejszona jedynie o   proc., które pozwany przecież płacił. Przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. spowodował

zatem zasądzenie na rzecz pozwanego dodatkowo 5,0 proc. Zamiast odszkodowania w wysokości 0,6 proc. przychodów zasądzona została zatem kara cywilna w wysokości 4,8 proc. przychodów. **Na podstawie kwestionowanego przepisu pozwany uzyskał zatem przeszło 8-krotnie więcej, niż wyniosła (w ocenie Sądu Apelacyjnego) jego szkoda.** Świadczenie zasądzone na rzecz pozwanego na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. jest zatem całkowicie oderwane od jego szkody.

Sąd Najwyższy podkreślił zaś, że „**nie dałyby się pogodzić z zasadą proporcjonalności rozwiązania przynajmniej poszkodowanemu świadczenie pieniężne od osoby odpowiedzialnej za szkodę w wysokości oderwanej od rozmiaru wyrządzonej szkody (niemajątkowej lub majątkowej)**”, pełniące funkcję prewencyjną i represyjną.

W postanowieniu z dnia 11 października 2013 r., I CSK 697/12, Sąd Najwyższy stwierdził ponadto: „Ukaranie sprawcy czynu niedozwolonego i prewencja stanowią przede wszystkim cele kary w rozumieniu prawa karnego. Wymierzenie takiej kary jest objęte monopolem państwa i następuje przy zachowaniu szczególnych gwarancji procesowych dla osoby, na którą jest ona nakładana. Nie służy przy tym wzbogaceniu poszkodowanego. Nałożenie na sprawcę szkody w ramach sankcji cywilnoprawnych obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz poszkodowanego w wysokości oderwanej od rozmiaru szkody, o funkcjach wyłącznie represyjnych i prewencyjnych, należących do zadań prawa karnego, a przy tym bez zachowania gwarancji wymaganych przy stosowaniu sankcji prawno Karnych, wkraczałoby w istocie w sposób nieuzasadniony w materię prawa karnego i było środkiem całkowicie nieadekwatnym z punktu widzenia zasadniczego zadania norm prawa cywilnego dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej, którym jest wyrównanie uszczerbku doznanego przez poszkodowanego bez jego wzbogacenia.”

W konsekwencji Sąd Najwyższy podkreślił, że „*do podstawowych zasad polskiego porządku prawnego należy zaliczyć wymaganie, aby środki cywilnoprawne skierowane przeciwko sprawcy szkody były proporcjonalne w rozumieniu prawa konstytucyjnego*”. **Sprzeczny z tą zasadą jest wynikający z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. środek o charakterze prewencyjno-represyjnym, polegający na przyznaniu zryczałtowanego odszkodowania w wysokości wielokrotności należnego wynagrodzenia, które to odszkodowanie (a w istocie „kara cywilna”) z założenia przewyższa rozmiar szkody.**

Zasądzanie na rzecz S , który – zgodnie ze stanowiskiem samego Sądu Apelacyjnego – poniósł szkodę w wysokości 0,6 proc. przychodów U sumy odpowiadająca aż 5,0 proc. przychodów U (który już wcześniej dobrowolnie zapłacił powodowi proc. swoich przychodów) nie pozostawia wątpliwości, że art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut. w sposób nieuprawniony i sprzeczny preferuje prawa jednej grupy osób (uprawnionych z tytułu praw autorskich) w stosunku do innej grupy osób (którzy z tych praw autorskich

korzystają) a przez to narusza wynikającą z art. 31 ust. 3 z związku z art. 2 Konstytucji zasadę proporcjonalności.

W związku z powyższym należy zauważyć, że w powołanym postanowieniu z dnia 11 października 2013 r., I CSK 697/12, Sąd Najwyższy wskazał również, że zasądzenie i wyegzekwowanie „*stanowiącego nieproporcjonalną sankcję majątkową odszkodowania karnego*” jest sprzeczne z konstytucyjną zasadą wolności gospodarczej (art. 20 Konstytucji). Taka sama sytuacja ma miejsce w sprawie niniejszej. Obciążenie pozwanego przedsiębiorcy, który korzystał z praw autorskich i dobrowolnie płacił powodowej organizacji zbiorowego zarządzania wynagrodzenie w wysokości   proc. przychodów nie da się pogodzić z konstytucyjną zasadą wolności gospodarczej. Tym bardziej, że obciążenie pozwanego U   tak drakońską karą cywilną (jak podkreślił SN, bez zachowania gwarancji przewidzianych prawem karnym) wynikało jedynie z tego, że pozwany zakwestionował narzuconą jednostronnie przez powoda wysokość opłat. Tymczasem S   jest monopolistą (operatorzy nie mają wyboru co do tego, z kim podpisać umowę licencyjną), a z drugiej strony nie mogą prowadzić działalności bez zawarcia z nim umowy. Jedynym zaś sposobem uniknięcia ryzyka zasądzenia drakońskich kar cywilnych na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b Pr. Aut.. jest przyjęcie wysokości wynagrodzeń narzuconych przez monopolistyczną organizację zbiorowego zarządzania.

Z uwagi na binarno-biegunową budowę skarżonej normy, powołane wyżej uwagi dotyczące braku usprawiedliwienia dla faworyzowania posiadacza majątkowych praw autorskich analogicznie mają zastosowanie do wykazania braku usprawiedliwienia dla dyskryminacji skarżącego jako adresata tej normy. Raz jeszcze wymaga podkreślenia, że "żadne kryterium nie może stanowić podstawy dla różnicowań niesprawiedliwych, dyskryminujących określone podmioty" (wyrok z 23 października 2001 r., sygn. K 22/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 215, s. 1080).

d) naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej

Przepis art. 2 Konstytucji RP stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Ranga zasady sprawiedliwości społecznej została uwypuklona nie tylko poprzez zawarcie jej w art. 2 Konstytucji RP, czyli w rozdziale I "Rzeczpospolita", ale także poprzez wyodrębnienie jej, wskazanie *expressis verbis* w treści tego artykułu, co powoduje, że nie musi ona być wyprowadzana z zasady demokratycznego państwa prawnego.

Skarżąca z zasady sprawiedliwości społecznej wywodzi zasadę słusznego, sprawiedliwego odszkodowania. Sprawiedliwe odszkodowanie nie może z jednej strony prowadzić do wzbogacenia posiadacza majątkowych praw autorskich, a do degradacji majątkowej naruszającego te prawa z drugiej (wyrok z dnia 27 kwietnia 1999 r., sygn. P 7/98).

Jak podniósł TK w orzeczeniu z 30.05.2000 K. 37/99 „Trybunał Konstytucyjny dostrzega też podstawę do uznania, iż niezależnie od naruszenia zasady równości - o czym była wyżej mowa, kwestionowana regulacja w sposób rażąco narusza poczucie sprawiedliwości społecznej. Sprawiedliwość wymaga aby zróżnicowanie praw poszczególnych podmiotów pozostawało w odpowiedniej relacji do różnic w ich sytuacji faktycznej. Sprawiedliwość zakłada więc, iż równych należy traktować równo, a podobnych - podobnie.”

Nie znajduje odzwierciedlenia w zasadach sprawiedliwości traktowanie w sposób uprzywilejowany posiadacza majątkowych praw autorskich.

W ocenie skarżącego uzyskiwanie trzykrotności wynagrodzenia niezależnie od faktu poniesienia szkody jest głęboko sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej. Zasada sprawiedliwości społecznej i wywiedziona z niej zasada słusznego odszkodowania nakazują w szczególności równe traktowanie podmiotów prawa charakteryzujących się daną cechą istotną. Różnicowanie podmiotów prawa jest dopuszczalne na gruncie zasady równości, jeżeli służy realizacji zasady sprawiedliwości społecznej (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 maja 1998 r., sygn. K. 37/97). Tymczasem kwestionowane odstępstwo od ogólnych zasad odpowiedzialności odszkodowawczej nie znajduje uzasadnienia w innych wartościach, zasadach czy normach konstytucyjnych, w szczególności zaś nie pozostaje w zgodzie i nie służy urzeczywistnianiu zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP). Na gruncie wartości i zasad wypracowanych w Konstytucji RP nie można akceptować różnicowania sytuacji prawnej podmiotów w zakresie ich odpowiedzialności odszkodowawczej od rodzaju naruszonego prawa majątkowego. Skarżący podziela pogląd G. Radbrucha, że „celem prawa jest sprawiedliwość. Sprawiedliwość natomiast oznacza: nie kierować się względami osoby, wszystkich mierzyć tą samą miarą”.

e) naruszenie zasady proporcjonalności

Skarżący podziela wyrażony przez Rzecznika Praw Obywatelskich pogląd, że przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) Pr. Aut. narusza konstytucyjną zasadę proporcjonalności.

Pod rządami Konstytucji RP zasada proporcjonalności wyrażona została w art. 31 ust. 3. Przepis ten stanowi, iż „*Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.*”

Dokonując analizy wyroku z dnia 27 kwietnia 1999 r., sygn. P 7/98 oraz orzeczenia z dnia 31 stycznia 1996 r., sygn. K 9/95, przyjąć należy, że Trybunał uznał, iż z zasady proporcjonalności wypływają trzy łączne obowiązki legislatora:

- 1) przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest związana;
- 2) nakaz kształtowania danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych skutków (celów);
- 3) zachowanie proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami, względnie niedogodnościami, wynikającymi z niej dla obywateli.

W doktrynie przyjmuje się zatem, że na zasadę proporcjonalności składają się trzy elementy: 1) zasada konieczności, 2) zasada przydatności oraz 3) zasada proporcjonalności *sensu stricto*.

Zasada konieczności nakazuje, aby spośród środków równie skutecznych, wybrać ten, który jest najmniej uciążliwy dla jednostki. Zasada przydatności nakazuje wybór środków pozwalających na skuteczną realizację założonego celu. Zasada proporcjonalności *sensu stricto* nakazuje, aby zastosowane środki pozostawały w proporcji do założonego celu. Zasada proporcjonalności polega przede wszystkim na uchwyceniu adekwatności celu i środka użytego do jego osiągnięcia.

Dokonując analizy skarżonej normy pod kątem powyższych trzech obowiązków legislatora można dojść do następujących wniosków:

- a) przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest związana- *zasada konieczności* ;

Nie ulega wątpliwości – zdaniem skarżącego, że wprowadzenie normy skutkującej obowiązkiem zapłaty trzykrotności stosownego wynagrodzenia na rzecz posiadacza majątkowych praw autorskich nie spełnia wymogów konieczności. Pozostałe uprawnienia posiadacza majątkowych praw autorskich (w tym budzące wątpliwość roszczenie o zapłatę podwójnego wynagrodzenia w przypadku nie zawinionego naruszenia majątkowych praw autorskich) w zupełności wyczerpują ewentualną ochronę interesu zarówno tychże beneficjentów regulacji, jak i pochodną do niej ochronę ewentualnego interesu publicznego.

- b) nakaz kształtowania danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych skutków – *zasada przydatności*

Cel regulacji całego przepisu art. 79 pr. aut sprowadza się do ochrony interesu majątkowego posiadacza majątkowych praw autorskich. Cel ten osiągnięty być może także pod nieobecność ustępu 3 lit b) tegoż artykułu. Gdyby celem skarżonej normy było **bezpodstawne wzbogacenie** posiadacza majątkowych praw autorskich, cel ten byłby osiągnięty.

- c) zachowanie proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami, względnie niedogodnościami, wynikającymi z niej dla obywateli – *proporcjonalność sensu stricto*.

Całe dotychczasowe wywody zawarte w argumentacji niniejszej skargi prowadzą do jasnego wniosku, że nie istnieje właściwa (dopuszczalna z konstytucyjnego punktu widzenia) proporcja pomiędzy efektem skarżonej normy a ciężarem dla obywateli i innych podmiotów prawa. Na jednej szali położyć trzeba uprawnienie do zrekompensowania uszczerbku majątkowego poprzez zapłatę wynagrodzenia oraz dodatkową gratyfikację w postaci dwukrotności tegoż wynagrodzenia, uprawnienie to nie jest uzależnione od faktu poniesienia jakiegokolwiek szkody. Obok tego uprawnienia należy położyć trzy kolejne autonomiczne uprawnienia w tym uprawnienie do usunięcia skutków naruszenia oraz wydania utraconych korzyści. Druga szala obejmuje, w przypadku skarżącej, trzy normatywne obowiązki – rozprowadzania programów telewizyjnych, zapłatę daniny publicznej na produkcję filmową, obowiązek zawarcia umowy z organizacją zbiorowego zarządzania i zapłaty wynagrodzenia. Jeżeli nie przyjmie się warunków posiadacza majątkowych praw autorskich (organizacji zbiorowego zarządzania) – obowiązek zapłaty w potrójnej wysokości.

W tym stanie faktycznym i prawnym skarga jest uzasadniona.

RADCA PRAWNY

Adam Jucewicz

OIRP Bydgoszcz Bd -703

Załącz.

4 odpisy skargi wraz z załącznikami

Pełnomocnictwo

Odpis z KRS skarżącego

Wyrok Sądu Okręgowego w W z dnia listopada 2012

Wyrok Sądu Apelacyjnego w W z dnia października 2013

Kopia zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego . prowadzonego przez komornika Sądu Rejonowego

w K P D z dnia .11.2013r.

kopia postanowienia o ukończeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika Sądu Rejonowego

w K P D z dnia .11.2013r.

Kopia pisma Rzecznika Praw Obywatelskich do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 3 kwietnia 2012r.

Kopia Kontraktu Generalnego S – OIGKK z 2004r.

Kopia oświadczenia o przystąpieniu do kontraktu Generalnego skarżącego

Kopia oświadczenia o przystąpieniu do kontraktu Generalnego poprzednika prawnego skarżącego

Kopia oświadczenia o wypowiedzeniu Kontraktu Generalnego

Kopia pisma PIKE do S z propozycją umowy licencyjnej z .08.2009

Kopia pozwu S przeciwko U . sp. z o.o.

Kopia pozwu S przeciwko A sp. z o.o.